

Elma Ağacının Sırrı

Yavuz DEMİRKIRAN

Elma Ağacının Sırri

Yavuz DEMİRKİRAN

Küçük bir köyün kalbinde, Arnavut kaldırımli yolların yeşil tarlalarla buluştuğu yerde, meyve bahçesinin en yaşlı elma ağacı duruyordu. İki yüz yaşından büyüktü; budaklı bir gövdesi ve her sonbahar altın ve kırmızıya dönen geniş bir tacı vardı. Köylüler ona Yaşlı Elma Ağacı derlerdi ve onu çok severlerdi. Her yıl vadideki en tatlı elmaları verirdi.

Karmakarışık kestane rengi saçları ve aralık dişli gülümsemesiyle meraklı dokuz yaşındaki Daniel, meyve bahçesini her yerden çok severdi. Dirsek yamalı kırmızı yün kazağını giyer ve hazineleri için bez bir çanta taşırdı. Her sonbahar dedesi Dede Elias'a elma toplamada yardım ederdi. Dede Elias uzun boylu ve kamburdu; sevecen gri gözleri ve bir bastonu vardı. Köyün bütün hikâyelerini bilirdi.

Serin bir sabah Daniel tuhaf bir şey fark etti. Yaşlı Elma Ağacı'nın yükseklerinde hafifçe sıcak parlayan birkaç elma asılıydı. Minik fenerler gibi ışıldıyorlardı. 'Dede, bak!' diye seslendi Daniel. Dede Elias gözlerini kısıp gülümsedi. 'Bunlar özel elmalar, Daniel. Yalnızca ağacın paylaşacak bir sırrı olduğunda ortaya çıkarlar. Bir tanesini dikkatlice kopar ve ne bulacağını gör.'

Daniel alçak dallara tırmandı; yıpranmış kahverengi botları kolayca basamak buldu. Parıldayan elmaya uzandı ve onu nazıkçe çevirerek kopardı. Elinde sıcacıktı. Yere indiğinde onu evirdi çevirdi. Sıradan çekirdekler yerine, çekirdek evinden minik, kıvrılmış bir kâğıt görünüyordu. Ela gözleri kocaman açıldı. 'Bir mesaj!' diye fısıldadı. Dede Elias başını salladı. 'Yavaşça oku ve düşün.'

Daniel kâğıdı açtı. Minicik, özenli harflerle şöyle yazıyordu: 'Tarif, unun bir zamanlar dans ettiği yerde uyuyor.' Kaşlarını çattı, şaşkındı. 'Un dans mı ediyor?' Dede Elias kıkırdadı. 'Derenin yanındaki eski değirmen. Nesiller boyu un öğüttü. Belki mesaj oraya götürüyordur.' Tam o sırada Daniel'in en iyi arkadaşı Mira geldi; siyah örgüleri sallanıyordu. Elinde bir defter vardı. 'Ne buldun?'

Mira on yaşındaydı; zeytin tenli ve ıslıl ıslıl gülümsemeliydi. Sarı bir yağmurluk ve mor lastik çizmeler giyiyordu. 'Mesaj elması mı?' dedi kuşkuyla. 'Gerçekten mi?' Daniel kâğıdı gösterdi. Mira sözcükleri defterine yazdı. 'Un bir zamanlar dans ederdi,' diye okudu. 'Eski değirmen!' Bacaları tüten evlerin önünden geçerek köyün içinden koşular ve derenin yanındaki taş değirmene vardılar.

Değirmenin içinde toz zerreleri güneş ışınlarında uçuşuyordu. Eski öğütme taşları sessizce duruyordu. Daniel, bir zamanlar un çuvallarının yaslandığı yeri aradı. Gevşek bir taşın arkasında küçük ahşap bir kutu buldu. İçinde katlanmış bir tarif kartı vardı; solmuş ama okunabiliyordu. 'Büyükanne Rose'un Elmalı Keki,' yazıyordu. Daniel soluğunu tuttu. 'Büyükanne Rose benim büyük büyük büyükannemdi! Dedem onun keklerinden hep bahseder.'

Tarifi Dede Elias'a götürdüler. Buruşuk yüzü aydınlandı. 'Bunu altmış yıldır görmedim!' dedi. 'Büyükanne Rose bu keki her köy şöleni için yapardı. Sırrı bir tutam tarçın ve bir damla balmış.' Daniel ve Mira onu pişirmeye karar verdiler. Elma, un ve bal topladılar ve tarifi adım adım izlediler. Mutfak sıcak güneş gibi kokuyordu.

Ertesi gün ağaçta bir parıldayan elma daha belirdi. Bu kez Daniel onu Mira yakından izlerken kopardı. Mesaj şöyleydi: 'Dere kıvrımında taşları izle.' Mira kaşını kaldırdı. 'Taşlar mı? Dere mi?' Daniel meyve bahçesinin arkasındaki bir patikayı hatırladı. 'En uçta bir dere var. Hadi gidelim!' Ağaçların arasından aceleyle geçtiler; botlarının altında yapraklar çıtırdıyordu.

Derenin kıvrımında, yosunla yarı gizlenmiş bir sıra düz taş buldular. Daniel birinciye bastı, sonra ikinciye. Taşlar uzun otların arasından ve alçak dalların altından geçiyordu. Birden gizli bir patikaya çıktılar. Bu, meyve bahçesinden geçen ve çoğu kişinin unuttuğu bir kestirmeydi. 'Bu harika!' dedi Mira defterine yazarak. 'Ağaç bize gizli yollar gösteriyor.'

O akşam Dede Elias açıkladı. 'Yaşlı Elma Ağacı her zaman özeldi. Uzun zaman önce köylüler anılarını minik kâğıtlara yazar ve elmaların içine koyarlardı. Ağaç onları korurdu. Biri bilgeliğe ihtiyaç duyduğunda ağaç bir mesaj paylaşırdı.' Daniel tarifi ve patikayı düşündü. 'Yani ağaç bizim için hatırlıyor mu?' 'Evet,' dedi dedesi. 'Ve bize düşünmeyi öğretiyor.'

Daniel ağacın birçok köylünün anılarını koruduğunu fark etti. Her mesaj, bulunmayı bekleyen geçmişten bir parçaydı. O ve Mira mesaj elmalarını toplamaya başladılar. Her ipucunu yazdılar ve izlediler. Biri kayıp bir ninniye, bir diğeri gömülü bir zaman kapsülüne götürdü. Bütün köy heyecanla çalkalanıyordu. Herkes hikâyesini paylaşmak istiyordu.

Sonbaharın son gününde ağaç her zamankinden daha parlak ışıldadı. Daniel ve Mira köylüleri dallarının altında topladılar. Dede Elias ağacın ve gizli mesajlarının hikâyesini anlattı. İnsanlar kendi anılarını getirdiler: eski fotoğraflar, mektuplar ve masallar. Dallara kurdeleler bağladılar; tıpkı zaten orada duran solmuş kurdele gibi. Ağaç mutlulukla uğulduyor gibiydi.

Köy her sonbahar bir Elma Anısı Günü kutlamaya karar verdi. Aileler Büyükanne Rose'un elmalı kekini pişirip hikâyeler paylaştılar. Daniel gurur duydu. İpuçlarını sabırla ve özenle izlemişti. Bilgeliğin geçmişi hatırlamak ve üzerine düşünmekten geldiğini öğrendi. Yaşlı Elma Ağacı hepsine değerli bir armağan vermişti.

Güneş batarken Daniel, Mira ve Dede Elias'la ağacın altında oturdu. Sıcak elmalı kek yediler ve parıldayan elmaların yıldızlar gibi ışıldamasını izlediler. 'Ağaç anılarımızı koruyacak,' dedi Daniel. Dedesinin yüzünde bir gülümseme belirdi. 'Ve bir gün, sen de başkalarının bulması için kendi mesajlarını yazacaksın.' Daniel ağacın pürüzlü kabuğuna dokundu. 'Yazacağım,' diye söz verdi.

Yaşlı Elma Ağacı hâlâ köyde duruyor; dalları sırlarla dolu. Her sonbahar birkaç parıldayan elma belirir ve meraklı kalpleri bekler. Daniel ve Mira büyüdüler ama ağacın derslerini hiç unutmadılar. Geçmişin yok olmadığını öğrendiler; anılarda, tariflerde ve gizli patikalarda yaşıyordu. Ve bazen bilgelik yalnızca bir mesaj uzaklıktadır.